

LİVÂ

her insan başka alem

Livâ'nın Öyküsü

İşte şimdi. Tam şimdi. Elinizde bizim okula ait bir fakülte dergisi varsa, siz de okulun yahut kampüsün bir köşesine geçmiş, bu dergiyi de elinize almış ve şu anda bu yazıyı okuyorsanız eğer, tam şu an ekipçe derin bir nefes almalıyız. Neden mi? Çünkü inanın elinizdeki dergiyi size ulaştırmak sandığımız kadar kolay olmadı...

Rutinlerimizin orta yerinde dolaşıp dururken içimizden birinin ağzından "Bizim fakültede neden öğrenci dergisi yok?" cümlesinin çıkmasıyla ortamda kısa süreli bir sükunet oluştu. Birimiz masaya böyle bir fikir attı, fikir herbirimizin içinde farklı bir değer buldu, herkes köşesine çekilip minik çapta hayaller kurdu ve yavaşça üzerini örttü...

Yok, bu kez bu mevzu öncekiler kadar hızlı kapanmadı. Belki şimdiye kadar sunulan çoğu fikir üzeri örtüldüğü için, belki de hemen o an kollar sıvanmadığı için sahipsiz kaldı. Hatta belki sizin içinizde de etrafınızda bir kıvılcım göremediğiniz için sizi durduran bazı hayaller vardır, kim bilir? Fakat bizce insanı heyecanlandıran hiçbir fikir öylece, dımdızlak ortada kalmamalı. Sonucun başarısız olma ihtimali hiç kimseyi korkutmamalı. Olmadı mı? Olmayabilir. Hiçbir şey yapmaktanansa, en azından denedik. Olmayacaksa da nasıl olmayacağını gördük.

İşte biz de böylece tüm ihtimalleri sırtımıza yükledik ve kolları sıvayıp yola çıktık. Bize destek olup fikir vereceğini düşündüğümüz kişilerle istişare ettik. Hepsisi de hemen "Aa ne iyi, hemen girişin bu işe!" demediler tabii ki.. :) Hatta belki de bu işten vazgeçmemiz için hayli ilginç cümleler kurdular. :d

"Olsun, yine de siz çıkın bu yola. Deneyin. Ne kaybedersiniz ki? Kaybettiğinizi zannetseniz de siz zaten bu esnada çok şey kazanmış olacaksınız." diyenlerin sayısı da az değildi tabii. :)

Yola çıktıktan kısa bir süre sonra aramıza pek çok kıymetli arkadaşımız katıldı. Sayısız toplantılar yaptık, zaman zaman "Dergi ekibine hoş geldin :)" faslından çıkıp bir adım ileri gidemedik. Yapılan beyin fırtınalarından hemen sonra renk renk fikirlerle kesişti yolumuz.

Fakat biliyorduk ki "Her insan başka alemdi." Hepimiz bambaşkaydık.. Yazarlarından tutun grafik tasarım ekibine, editöründen sosyal medya ekibine kadar herkes, hepimiz içimizde nice farklılıklarla birlikte yola çıktık. Ama biliyor musunuz? Her birimizin içindeki o farka rağmen tek bir Livâ'nın altında buluşabilmek en güzel motivasyonumuzdu.

Livâ hepimiziz. Her birimiz bu motifin birer parçasıyız. Burayı sağlam tutup bizden sonrakilere içlerindeki cevheri yansıtabilmeleri için de kapıyı aralık bırakıyoruz. Sevgiler :)

KOORDİNATÖR :

Büşra Taşan
Muhammed Salim Kaya

EDİTÖR :

Muhammed Enes Yenidünya
Muhammed Mürşid Kardeş
Mustafa Mutlu
Mustafa Okudan
Sümeyye Taşan

GRAFİK TASARIM :

Atike Sena İnci
Muhammed Selim Kalabalık
Senanur Günay

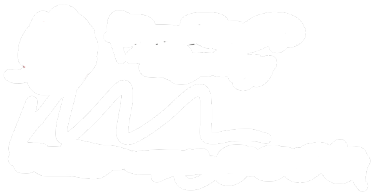
YAZI İŞLERİ :

Abdurrahman Avcu
Nurefşan Barkuş
Serhat Özekin
Zeynep Ulu

SOSYAL MEDYA :

Vildan Bilecan
Nisa Nur Turhan

2024

Livâ Ekibi

İÇİNDEKİLER

Anneme Dair... Şirin Öz	2
Filistinden Bir Şehir: Nablus İlham Qanadilo	3
En Yalın Sevgiler ve Cumartesi Abdurahman Avcu	4
Güzellik Nerededir? Ayşenur Halifeoğlu	5
Beklentinin Uçurumu Muhammed Enes Yenidünya	7
Mehtâba Şiir Muhammed Furkan Yurtseven	8
Ruh Mekanı Buldu , Mekan Ruhlaştı Atike Sena İnci	9
Filistin Mevzusu Nedir? Mehmet Mert Daşdelen	11
Şenlikte Feryâd-ı Matem İrem Çınar	12
İşimiz Var Seninle Zeynep Hale İleri	13
Tut Ellerimi Şimdi Ayşegül Görgüler	15
Tarihe Karışan Utançlar Makbule Kalkan	17

Tambur Şirin Öz	19
Kaybolan Rüyaların Köşkü Serhat Satıcı	20
Özlersin Bazen Muhammed Enes Yenidünya	21
Can ve Ukbâ Havva Betül Kemerci	23
Hakiki Aşka Giden Yol: Yolculuk , İmtihanlar ve Hakikat Fatma Boz	24
Kendimle Hasbihal Ayşe Nur Çakmak	25
Kesîf-i Aşk Muhammed Mürşid Kardeş	26
Gözyaşım 77 Yaşında İhsan Saka	27
Sahiden Zekiye Cemiloğlu	29
Sesimi Duyan Var Mı? Hatice Vurgun	30
Nemrut'un Ateşinde Yüce Teslimiyet İrem Çınar	31
Zamanda Kırılma Muhammed Adem Büyükünlü	32
Henüz Bir İsmi Yok Nurefşan Barkuş / Senanur Günay	33

Anneme Dair...

Ölüm ne tuhaf bir mevzuymdu. Uzunca bir sürem, yokluğun bu denli omuzlara binen ağırlığının nasıl mümkün olabildiğini anlamaya çalışarak geçti. İnanmanın ne denli gerekli olduğunu iliklerime kadar hissettiğim bu zamanlarda ahiret inancı yüreğime su serpen tek şeydi. Çünkü kavuşmak vardı. Diyordum ki kavuşacağız. Elbet bir gün kavuşacağız. Acının olmadığı bir dünyada, bırakacak beni bu hasret duygusu. İçimi kasıp kavuran, bedenime zamk gibi yapışmış bu hasret duygusu... Sonsuz bir alemde sonsuz kez sevebilecektim annemi.

Bir beden nasıl acıya döner, dönüşür bunu izledim annemin gidişiyle. Kalbimin kor alevlerden bir lava dönüşeceğini nereden bilebilirdim ki? Aslında seziyordum. Kalbimin ta derinlerinde onsuz yaşayamamların çığılığı duyuluyordu çünkü. Ona da bahsetmişim. Gidersen delirebilirim demişim. Bana "Sen her şeyden önce bir müslümansın, ben ise ölümlüyüm." demişti. Bugün nefes alabiliyorsam şayet, annemin içime diktiği müslümanca kabulleniş filizlerinin sayesinde. İçimdeki hisleri sevgiyle izah etmem mümkün değildi. Bana kalsa sevgide haddi aşmak gafletinde bulunmuşum ben. Haddi olmayan sevgiye mi aşk deniyordu bilmiyorum ama aşkla severdim annemi. Aşk, insanların bahsettiği sınırların çok ötesinde bir şeydi. Mesela ben annemin çay içtiği bardağı severdim, ellerini uyurken sağ yanağına koyuşunu severdim, oturduğu kanepeli, giydiği terliği severdim. O ateş değilse de ben pervanesiydim. Ben annemin ellerindeki benleri severdim, yazmasındaki söküğü, şalvarındaki nakışı severdim. Ben uyurken alnımdan öpüşünü severdim. Ellerini tutmayı, dizlerinde gizli gizli ağlamayı, göğsüne başımı yasladığımda tüm cihanı unutuşumu severdim. En çok da Allah'a olan teslimiyetini severdim. Geceleri elinde tespihle uyuyakalışlarını severdim. Bana Allah'ı hatırlatışını severdim. Onun imanının bana sirayet edişini severdim. Çok güçlü bir imanın onun ruhunda oluşturduğu nakışları severdim.

Annemin ölümü, ömür ipliğimi söktü. İlmek ilmek çözülyordum. Bu dünyanın nihayetini aklımdan çıkaramaz oldum. Ağızların tadını kaçıran ölüm mefhumu beynime mih gibi çakılı adeta. Aklıma hep Hz. Ömer'in kendisine ölümü hatırlatması için bir görevli tutuşu geliyor. Ta ki saç tellerinden biri beyazlayana dek. Tüm saçlarım bembeyaz olsa ben yine unuturdum ölümü, annemin soğuk mezar taşına sarılmasaydım eğer. Oysa hatırlamak için bu kadar ağır bir bedel ödemeyi beklememek gerekirdi. Ölümü idrak etmekte çok geç kaldığımı, bedelini aylarca olanları algılamak için çırpındığım zaman anladım. Oysa çok önceleri üzerinde düşünüp ibret almayı denemem gerekirdi.

Kendime dönüyorum ve defaatle soruyorum. **"Ben ne hazırlık yaptım, yapıyorum?"** Bilmiyorum. Hem de hiç bilmiyorum. Fakat güvencem hiçbir koşulda amelim değildi zaten. Benim güvencem Allah'tır ve Allah'ın dostlarına olan muhabbetimdir. Rahman ve Rahim olanın merhametine sığınıyorum. Her birimizin sığınacağı tek limanın belki de bu merhamet kapısı olduğunu artık çok daha iyi görüyorum.■

Bana Allah'ı hatırlatışını severdim. Onun imanının bana sirayet edişini severdim. Çok güçlü bir imanın onun ruhunda oluşturduğu nakışları severdim.

Şirin Öz

Filistin'den
Bir Şehir:

Nablus

Nablus şehri dünyanın en eski şehirlerinden olup milattan önce 3600 yılında Filistinliler tarafından iki yüksek dağın arasında inşa edilmiş ve ona Neapolis ismi verilmiştir. Daha sonra Bizans ve Osmanlı tarafından hükmedilmiş ve onların zengin kültürlerinden etkilenmiştir. Kültürel zenginliğinin yanı sıra Nablus'un dinsel zenginliği de vardır. Aynı şehirde üç din mensupları da yüzyıllardır yaşamaktadır. **Müslümanlar, Hıristiyanlar ve Yahudiler(Filistinli Yahudiler)** birbirleriyle çok iyi geçinmekte ve bayramlarını beraber kutlamaktadırlar.

Nablus şehri Osmanlı zamanında çok büyük ilgi görüp gerek Osmanlı mimarisini yansıtan evlerle gerekse de okullarla güzelleştirildi. Bunun yanı sıra halka açık ilk kütüphanesi Osmanlı döneminde yapılmıştır ve hâlâ faaliyet göstermeye devam etmektedir.

Osmanlı Devleti'nin son dönemlerinde yüzlerce Filistinli ve özellikle Nabluslular Osmanlı ordusuna katılıp şehit olmuştur.

Osmanlı yıkıldıktan sonra İngiliz mandasına tabi olup birkaç yıl sonra da İsrail devleti kurulmuştur. İşgal altında olmasına ve işgalci güçlerin halkı bilinçsizleştirme çabalarına rağmen Nablus ve Filistin halkında okullaşma oranı %100'ü bulmuştur.

Nablus her köşesiyle tarihi yansıtan bir şehirdir. Oraya giderseniz mutlaka eski camilerini ziyaret edip, yerel lezzeti olan künefesini tatmadan dönmeyin. Arap dünyasında Nablus künefesi olarak bilinen künefe, Nablus'ta üretilen peynirle yapılmaktadır ve eskilerin kahvaltıda olmazsa olmazıdır! Bazı evlerde hâlâ kahvaltılarda "ekmek arası künefe" yenmektedir.

Nablus zeytin ağaçlarıyla dolu bir şehirdir ve zeytinyağı oldukça lezzetlidir. Zeytinyağı yemeklerde kullanmakla beraber sabun yapımında da kullanılır. Bu geleneksel zeytinyağlı sabunun yapımı çok meşakkatlidir. Zeytinyağlı sabun karışımı hiçbir makine kullanılmadan, elde hazırlandıktan sonra geniş bir zemine dökülüp günler boyunca kurumaya beklenir. Daha sonra bu karışım kareler halinde kesilip paketlenip satılmaktadır. Yapımı güç olmasına rağmen bu geleneksel sabun hâlâ varlığını korumaktadır.

Nablus halkı çok misafirperver bir halktır. Nablus'ta yabancılara çeşitli ikramlarda bulunmak ve yardım etmek oldukça yaygındır.

Yaşanan zorluklara rağmen hayata tutunan ve yaşam sevincini kaybetmeyen güçlü bir halkı görmek geleceğe ümitle bakmamızı sağlar. Filistin Batı Şeria'da yer alan Nablus tarihî-kültürel mirasıyla, müşfik halkıyla misafirlerini hoş hatıralar eşliğinde uğurlar. ■

İlham Qanadilo

EN YALIN SEVGİLER VE CUMARTESİ

Sana nedenler sunmuyorum.
 Vaatler vermiyorum, veremiyorum.
 Hayatımda gördüğüm en canlı gözler seninkiler.
 En neşeli kahkahalar hep senin.
 Masum nedenlerin arkasına saklanıyorsun
 Eriyip akıyor düşüncelerim
 Beni gör istiyorum.
 Tam o esnada bir uçak havalanıyor
 Yine bir bekleyenin kalbi umutla doluyor.

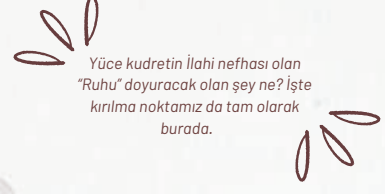
Orkideler sunuyorum sana
 Neden diyorsun, neden?
 Hiç bir soru bu kadar canımı yakamaz,
 Varamadığım sürgün yerleri bu kadar düşündüremez beni.
 Dediğim gibi;
 Vaatler vermiyorum sana.
 En büyük madenin dibindeki cevheri çıkaramam belki,
 Bir çocuk gülmesiyle gülemem,
 Koşamam en yalın ayaklarla sana,
 sen istemedikten sonra.

Konuşurduk mesela...
 Konuşmayı yeni öğrenen bebekler gibi.
 Masum ve bir o kadar çok.
 Kelimelerin büyüüne kapılırdık
 Ne dediğimize hiç dikkat etmezdik
 Dudaklarını izlerdim öylece.
 Severdim seni
 Neden sevdiğimi bilemeyecek kadar sarhoş biçimde.

Bir ömür otururduk,
 Spotçudan aldığımız koltuk takımında
 Çay dolduruşunu izlerdim usulca.
 Cumartesi günleri dışarı çıkardık
 Çiçekçi teyze ansızın papatya uzatırdı, almazdım.
 Orkideden başka çiçek alamazdım sana.
 Şimdiyse yaşım, pek çoklarına göre verimli vakitler tarlasında.
 Bense, bu hayalin peşinde
 Asla alamadığımız koltuk takımında
 Yağmurun yağışını izlemekteyim.
 Yine bir cumartesi gelsen
 yine güneş doğsa ,
 bir güvercin bize selam verse,
 bir orkide açsa,
 vakitsiz...

 Abdurrahman
 Avcu

GÜZELLİK NEREDEDİR?

Yüce kudretin ilahi nefhası olan
"Ruhu" doyuracak olan şey ne? İşte
kırılma noktamız da tam olarak
burada.

هـ

Her yeni günün dirilişi ile pek çok kavram da bizlerle. Kavramlarla olan kopukluğumuzun temel sebebi; sonsuz bir bekaya olan güvencemizin nizamdan şüphe duymadığından, açık ve net bir şekilde birçok kavramı askıya almamıza sebep oluyor. Çokça askıya aldığımız, ardımıza bıraktığımız bir de "Ruhumuz" var. Peki bu ruh dediğimiz şey nedir?

İnsan, bazı yönlerden maddeyle ilişkiliyken birçok yönden de mana ve ruhla alakadar bir bünyeye sahiptir. Akıl, kalp, beden hepsi birer maddedirler ve madde asla kendi başına hareket edemez.

Maddeden manaya...

İlahi isimlerin muhteviyatından var edilmiş ve harici vücut giydirilmiş olan ruh; bir cevherdir, özdür. Ruh, Yüce Kudret'in "Hayy" isminin bizdeki tecellisi yahut tezahürüdür. Maddi varlığımızı canlı, şuurlu ve hareketli kılan şeydir. Kuran'a göre ruhun tarifi; "revh" kökünden gelir bu kelime bir şeyin özü, mayası anlamındadır..

Farklı bir kavramla tasvir ettiğimizde Arapça'da zevc kelimesi esasen eş demektir. Mükemmel bir şekilde eşleşmiş eşlere zevc denilebilir. Bu kavramdan anlaşılacak şu ki ruh ve cisim de birbirlerine eştir, birlikte çalışırlar. Beden ile bir araya geldiklerinde sergiledikleri işlev ve becerilere; can, nefis, akıl, kalp, şuur vesaire diyoruz. İnsan bu ikisinin birlikteliğinden oluşan mana, eylem ve kabiliyetlerinden ibarettir.

Ruh gözle görür, kulakla duyar. Yani içteki yazılım dış donanımla birleşip aktif olur. Yöneten şey içtir. Mesela **Üstat der ki: "Göz bir hassedir ki, ruh bu alemi o pencere ile seyreder."** Ruh göz vasıtasıyla dışarıyı bu pencereden seyreder. Alemdeki varlıklarda ve insan dünyasında meydana gelen olaylarda gerçekte var olan güzelliği görmemenin pek çok sebepleri vardır.

İnsanın görevi kâinattaki ilahi eserleri ve sanatları ruhu ve cismiyle takdir etmek değil midir? İnsanın yaratılışında Allah'ın yarattığı şeylerde de güzellik vardır. Tüm bu güzellikler şuur sahibi bir varlık tarafından algılanmalı ve idrak edilmelidir. Sadece cisimle takdir etmek, hareket etmek nefsanî boyutu tatmin eder. Verilen denklemde bilinmeyen bulmak için verilen farklı yollardan bulmayı sağlayacak bir tercümana da ihtiyaç yoktur. Asıl görünen nizami güzelliği sevecek, sahiplenecek, hikmeti bulmayı sağlayacak olan şey varlığımızın derinliğinde bulunan güçlü bir cevherdedir.

Günümüzde çok fazla ruh sıkıntısı yaşayanlar var. Ruh sıkıntısının temelinde iman zafiyetinin ciddi bir yer işgal eder. Ruh bunalımlarının darlığı, maddi açlıkta olduğu gibi manevî açlıkta da çok önemli. Yaratılışımızı gözden geçirdiğimizde, derin bir tefekkürle ne demek istenildiğini anlamak güç olmayacak. Yaratılışımızdaki hammademiz toprak, burada basit bir mantıkla cismimizi doyuracak olan şeyin toprakta biten nebatatlar ve çeşitleri olduğuna hemfikiriz. Dikkat çekmenizi isterim ki cismimizi fânî şeyler besliyor! Cismi canlandıran şeyse ilahi nefha olan "Ruh" dur. Ardımıza aldığımız aç mı tok mu olduğundan bihaber olduğumuz, Yüce kudretin ilahi nefhası olan "Ruhu" doyuracak olan şey ne? İşte kırılma noktamız da tam olarak burada. İnsan maddi yönden varlığını korumak ve sürdürmek için sağlıklı beslenmeye muhtaç olduğu gibi manevî bakımından da varlığını korumak ve sürdürmek için dengeli beslenmeye muhtaçtır.

Ruhun sağlığını korumayı sağlayan en iyi yollardan biri de nefse sürekli güzel fiiller yüklemektir. Vicdan, nefis, kalp, dimağ ve ceset; bunlar ruha giydirilmiş şeylerdir. Bu kavramlardan iyi dönütler alınırsa ruh kemâle erer.

Yunus Emre der ki: "Cennet cennet dedikleri birkaç köşkle birkaç huri. İsteyene ver onları, bana seni gerek seni." Yani ruhun meşguliyeti bedeni meşgul edebiliyor. Bedenin meşguliyeti ruhu meşgul edemiyor. Ruhu gezdirebildiğin vakit bedeni gezdirmeye gerek kalmaz.

Dünya içtihadına direnmenin, ruhlarımızın masumiyetini korumanın, asıl hazineye ulaşmanın bir yolunu bulmalıyız. Evrenin, hayatın, cazibesine kapılıp her geçen gün farklı bir tempoyla koşuyoruz. Ardımıza bakmadan, soluklanmadan, nereye demeden yalnızca koşuyoruz. Modernitenin başrol aldığı bu çağa attığımız her adımla etrafımız çepeçevre sarılıyorken, ruhumuzla hemhal olup; sanat-ı ilahiye ruhumuzla keşfetmenin tarif-i lezzetine muhatap olmalı. Şayet, ruh güzellik ile işlendiyse bu güzellikler bize bir şeyleri işaret eder. Şüphesiz ki Allah en güzeldir. Güzelden gelen her şey de güzeldir.

Velhasılıkelam; Güzellik Nerededir? sorusunun ilk muhatabı olduğum vakit, asıl güzelliği bulmaya davetli her davetçi gibi; güzelliği ruhumun güzelliğinde bulmaya çalışan, yol alan, ruhumdan bihaber kalbine güvenen, danışan, hasbihal eden, hayatın temelini cismiyle oluşturan bedeviydim. Akıyla hükmeden bu bedeviye bir gün nasihat edildi: "Evladım...Ama en önemlisi ruhunun güzelliğini hep koru." O an önce bedenime sonra aklıma sonra kalbime, gün geçtikçe her lahzama fitratımda var olan beka aşkına giden dosdoğru bir rotaya atıftı. İşte o an güzelliğin içimizdeki bir cevherde olduğunu, bin bir pencere ile nefes almayı ve o pencerelerden evrenin güzelliklerini temaşa etmeyi anlamış ve vakti ameliyat demiştim. ■

Ayşenur Halifeoğlu

BEKLENTİNİN UÇURUMU

*Haddini
aşan
zıddına
döner.*

İnsanoğlu ufak bir zorlukta kaçmaya, küçük bir musibette de isyan etmeye alışmış ve kendini kolayca odaklamış bir varlık sanırım. Hayatı zorlaştıranın aslında kendimiz olduğunu fark ettiğimiz zaman her olayın ve olgunun daha anlamlı olduğuna şahitlik etmemiz kaçınılmaz olur.

Hâl böyle iken bu zorlukta insan tutunacak dal, ona destek olacak bir birey ister ve arar. Dünyadaki en özel ve güzel hislerden biri de bu olsa gerek. Zor durumda olduğunda yanında bulunan kişiler, senin hayatının en üst noktasında yer alan kişilerdir. İnsan da zaten her olayda ilk o kişilerden bir kıvılcım bekler. Eğer o kişilerden de herhangi bir kıvılcım göremez ise bu, insanın çöküşünün başlangıcı demektir.

İnsanlara karşı bir beklenti içinde olmamak demek; bu bağlamda daha rahat ve huzurlu bir hayatın habercisi olur diyebilir miyiz? Evet azizim, bana göre diyebiliriz.

Beklentini düşürdüğün ve hatta yok ettiğin anda bil ki sen çoğu zorluktan kolaylıkla sıyrılabilir merhaleye ulaşmışsın demektir. İnsan beklentiye girdiği an kaybetmiştir. Kimse seni sürekli teselli etmek, kimse senin arkanda durup kollamak mecburiyetinde değildir!

Bizler bu hayatta zor nedir bilmeli ve tatmalıyız. Aksi takdirde hiçbir şeyin kıymetini bilmiyoruz. Her duyguyu aşırı uçlarda yaşamamanın zararlarını bu olaylara şahitlik ederek ve bizzat yaşayarak öğreniyoruz. Değerli bir hocamın şu sözleri hep aklımdadır: "Haddini aşan zıddına döner." Bu, hayatın her alanında olduğu gibi beklentide de böyledir.

Velhâsıl azizim, hayatı zorlaştırmak da kolaylaştırmak da bizim elimizde. Bir kere geldiğimiz dünyayı kendimize ve başkalarına zindan etmemek ümidi ile.■

Bâki Muhabbetle...

**Muhammed Enes
Yenidünya**

Mehtâba Şiir

Hiçlik denizinde, yalnız bir ışık,
Üstü gri bulutlarla karışık,
Bizler ona, o da güneşe âşık,
Âşıkların gözü, ondan kamaşık.

Mehtâbın ahvâli...

Dünya karanlığını, dâim görmek,
Güneşsiz gökte, karanlığı bölmek,
Göğe ışıktan, gümüş bir ağ örmek,
Her gece dirilmek, her sabah ölmek...

Muhammed Furkan
Yurtseven

RUH MEKANI BULDU,
MEKAN RUHLAŞTI

Sükûnetin ruhlara sindiği Konya'yı bu kez diğerlerinden daha farklı adımıyorum. Şehre yaklaşmaya başlayınca ruhumun hoş bir heyecan kaplamasıyla birlikte içimde gittikçe çoğalan tanıma arzusunun varlığından haber alıyorum .

Şehre adım atar atmaz içimdeki tuhaf hissiyat... Bu hissiyat bambaşka . Adım attığım her sokak , yürüdüğüm her yol bambaşka. Adeta yaşadığı anda ve âtîde.

Adımlarımı devam ettirdiğim bir ara yolumu kaybediyorum. Gözlerim ayak uçlarımda , içimdeki şiddetli fırtınaları dışarı sızdırmadan usulca yürüyorum. Bir varış arıyorum, adımlarımın nereye götürdüğünü bilmeden. Bir anda Hacı Bayram Veli'nin, şehri gönle yani insanın hakikatle temas kurduğu iklime benzetmesi oturuyor zihnimde. Mevlânâ Hazretleri, Şems- i Tebrîzî Hazretleri, Konevi Hazretleri; camiler, sokaklar ve daha nice hazineler... Ardından dikkat kesiliyorum biraz.

Karşımda Konya ve nadide eser; Aziziye Camii.

Aziziye Camii'ni Bedesten çarşısının tam ortasında, Türk mimarisi ile Avrupa sanatının harmanlanmış hâliyle görüyorum. Biraz hemhâl olunca ihtişamın ve tevazunun beraberliğini idrak ediyorum. Esasında görünenin ihtişamından değil, görünmeyenin manasından bahsediyorum. Ne de olsa görünen, görünmeyenin tezahürü değil mi?

Aziziye Camii'ni inceledikçe görüyorum ki kafesli ve kubbeli şerefeleri ezber bozan yapısıyla 'ben buradayım' diyor. İlk dikkatimi çeken şey, pencerelerinin kapısından daha büyük olması oluyor. Öğreniyorum ki bu özelliğiyle de bir ilki taşıyor. Sebebi de insanlara her açıdan vuran ışıkla daha farklı bir huzur sağlamak olduğu söyleniyor. İçeriye aldığı güneş ışıklarıyla bambaşka bir atmosfer oluşturuyor ve her adımında gönlümde yeni bir kapı aralıyor.

Camiilerde genellikle görmeye alışık olduğum şadırvanı burada avlunun ortasında değil, minare kürsülerine bitişik halde görüyorum. Özellikle mihrap ve minberdeki sanatsal motifler hayran bırakıyor. Bu hayran kalınası zengin süslemelerin de bölgedeki göktaş adı verilen mavimtırak bir taştan işlendiği söyleniyor. Demem o ki süslemeleri ve alışagelmış camiilerden farklı tasarımı ile mutlaka görülmesi gereken yerlerden biri.

Nice zaman bu şehre âşina olduktan sonra, Aziziye'den çıkıp Bedesten'de dolaşyorum ve kafamı kaldırdığım her an minareyle buluşuyor gözlerim. Bir yandan burnuma gelen taze çekilmiş kahve kokusuna, bir yandan serin ve acelesiz akıp giden zamana şahitlik ediyorum. Orada bir tabure çekip kahve içerken olacakları düşünüyorum. ■

Filistin Mevzusu Nedir?

Filistin'deki olaylar İngiliz hükümetinin 1917 yılında Yahudilere Filistin topraklarında yuva kurma vaadiyle başlamıştır. Osmanlı devleti zayıf düşünce; Filistin toprakları İngiltere tarafından işgal edilip, düzenli bir şekilde Avrupa ülkelerindeki Yahudiler mülteci olarak getirilmiştir. O zamandan bu yana iki taraf arasında sürekli çatışmalar yaşanmaktadır. 1947 yılında BM Filistin topraklarının %55'ini İsrail'e verirken kalan %45'ini Filistinlilere verdi. Bunun sonucu olarak İsrail bir yıl sonra bağımsızlığını ilan edip Avrupa ve Amerika'dan aldığı destekle milyonlarca Filistinliyi evinden kovmuştur ve binlercesinin ölümüne neden olmuştur. Arap ülkelerinin destekleriyle birkaç savaş başlatılsa da hep kazanan İsrail oldu. Araplar tarafından başlatılan ilk savaşta İsrail, Batı Şeria ve Gazze dışındaki bütün bölgeleri ele geçirdi. İkinci savaşta ise Arap uçakları daha kalkmadan Amerika ve Avrupa uçakları hepsini bombalayarak savaşa katılmalarını engellemiş oldu. Filistinliler vatanları uğruna on binlerce can vermelerine rağmen İsrail kalan bölgeleri de işgal etmiştir. Araplar bu kayıplarından sonra İsrail-Filistin meselesine önem vermemiştir ve Filistinliler bu mücadelelerinde hep yalnız kalmıştır. 5 milyon nüfuslu bu ülkede Filistin meselesi başladığından beri yüz bin kişi canını feda etmiştir.

Aksa Tufanı Savaşı, İsrail askerlerinin ve halkının Kudüs'te ibadet eden Müslümanlara sürekli saldırımları nedeniyle Hamas tarafından 7 Ekim 2023 tarihinde yapılan bir operasyonla başlatıldı. Savaş hala devam ederken, öldürülen Filistinli sayısı 8500'ü aşmıştır. İsrail'in hastanelere ve ibadet yerlerine vahşice saldırması yüzünden izi kaybedilen yüzlerce kişi vardır. Bunun yanı sıra, iki milyon Filistin vatandaşı İsrail tarafından evlerinden edilmiştir. İsrail bu saldırılarını yaparken sivilleri ve özellikle çocuklu aileleri hedef almaktadır ve kullanımı yasak olan beyaz fosforu kullanarak çevre ve sağlık felaketlerine yol açmaktadır. İsrail'in amacı; 2 milyon kişiyi öldürmek zorunda kalsa bile, Gazze'yi ele geçirmektir.

İsrail'de ise çoğu asker ve polis olmak üzere 2000 kişi ölmüştür.

İsrail halkı geldikleri ülkelere geri dönerken topraklarını sattıkları söylenen Filistinliler, kanları pahasına topraklarını bırakmamakta ve işgalci güçlere karşı direnmeye devam etmektedir. ■

Mehmet Mert Daşdelen

ŞENLİKTE FERYÂD-I MATEM

Bilenmiş gözlerine yaşanmışlıklar
Mahzun bakıyor mezarlığa
Kalbini taşıyor gök rengi gözleri
Yorulmuş kadın, hüznü o şenlikte

Topraktan alacaklı, toprağa girdap
Hüznü kadın ama gülüyor gözleri
Bakışları bir dev, sanki özlem yırtıyor elleri
Şenlikte kadın ama darmadağın

Yoksun okumaktan, bilemiyor ölülerini
Soruyor o kıza, merakla bekliyor
Kız okuyor mezar taşlarını;
Annem diyor babam, kardeşim..

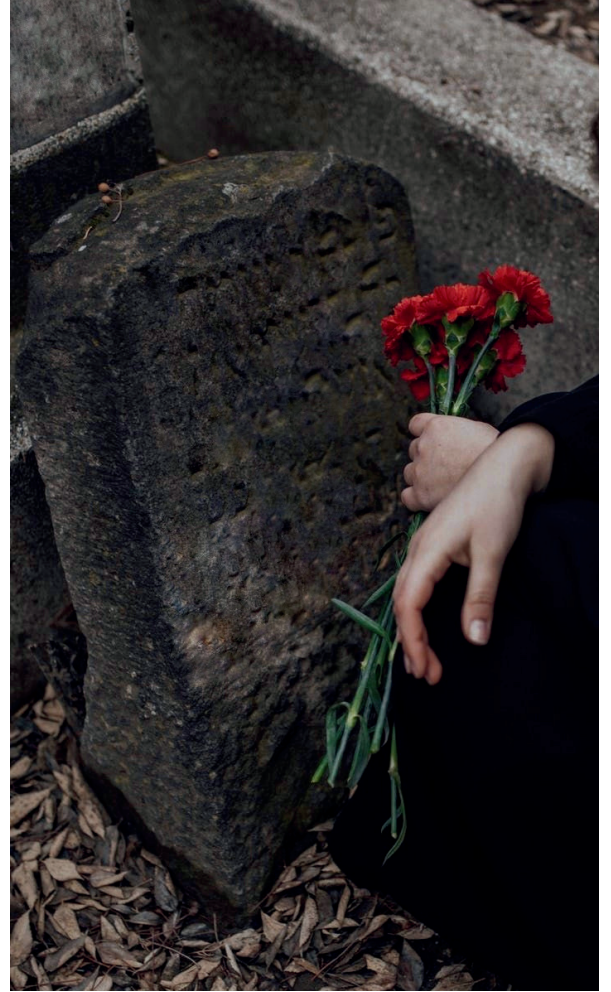
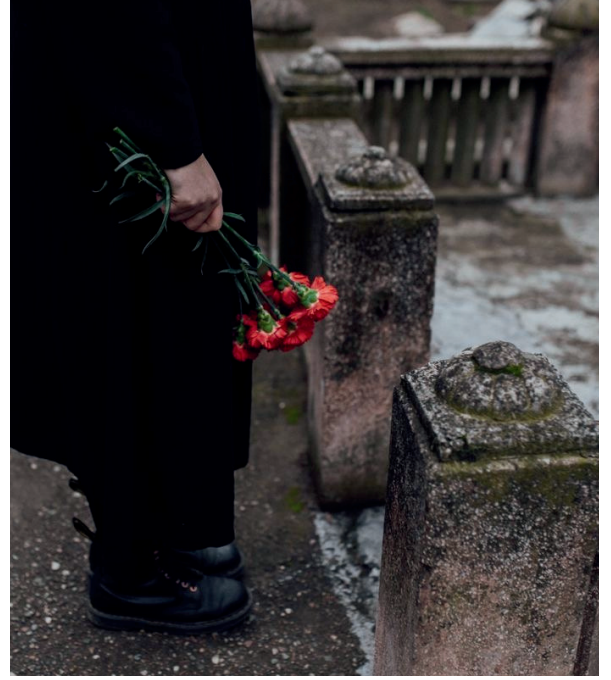
Eziliyor kız, ruhu eziliyor, yaralanıyor
Şenlikteler, ama paramparçalar
Veda ediyor kız

Kadın mağrur, kadın yalnız, kadın köklerini anıyor
Hissediyor özlemi, hasreti
Veda ediyor kadın, dönüyor şenliğe
Belki de dönmüyor, istemiyor
Ruhu orada kadının, biliyor
Vedasızdı kadın, biliyor

Geliyor şenliğe
Mezarlığın yanındaki şenliğe
Mezarı göğsünde taşıyor kadın
Şenliğe taşıyor..

İrem
Çınar

*Görsel pinterestten alınmıştır.

İŞİMİZ VAR SENİNLE

Niyetlenmiş ayaklarım yine gitmeye.
 Bir kaçışın nişanesi midir yoksa?
 Ayaklanışın amacı süslemek ise kervanı,
 Ne âlâ, düzerim derhal eşyaları.
 Lakin kaçışsa amaçlardan, çabadan, acıdan;
 Otur derim nefsim, işimiz var seninle
 Nereye gidersen ki geçmek çözüm müdür sanki?
 Başka yol mu vardır O'ndan haricî?
 Bilmez misin?
 Omuzlamadığın yük gide gide dağ olur.
 Ve o çığ sadece seni değil çemberindekileri de içine alır.

Eğer vakitlice yüklenirsen payına düşeni,
 O vakit ayak bastığın her yer gülistan olur.
 Aldığın yol kaçışa değil, arayışa gebedir.
 Ve biliriz ki arayan mutlaka bulur.
 Temennimiz de odur.
 Hem O'nu bulan neyi kaybetmiş?
 Ve kaybedense neyi bulmuş?

Evet, niyet ettim O'nu bulmaya.
 Çıkıyorum O'nun için yola.
 Yükleneceğim omzumdakini çabayla.
 Ağır gelse de nefse, kırsa da şevki;
 Unutma ne için çıktığını yola!
 Kapat kulağını nefse ve şeytana.
 Onların çığlığına karşı sadece fısılda;
 "Fe inne meâl usri yusra, inne meâl usri yusra"
 Ve sonraki ayetin emrine uy:
 "Fe izâ ferağte fensab ve ilâ Rabbike ferğab."

Zeynep Hale İleri

“When the violence causes silence”

“Şiddet, sessizliğe sebep olduğunda”

The Cranberries - Zombie

2.33

5.07

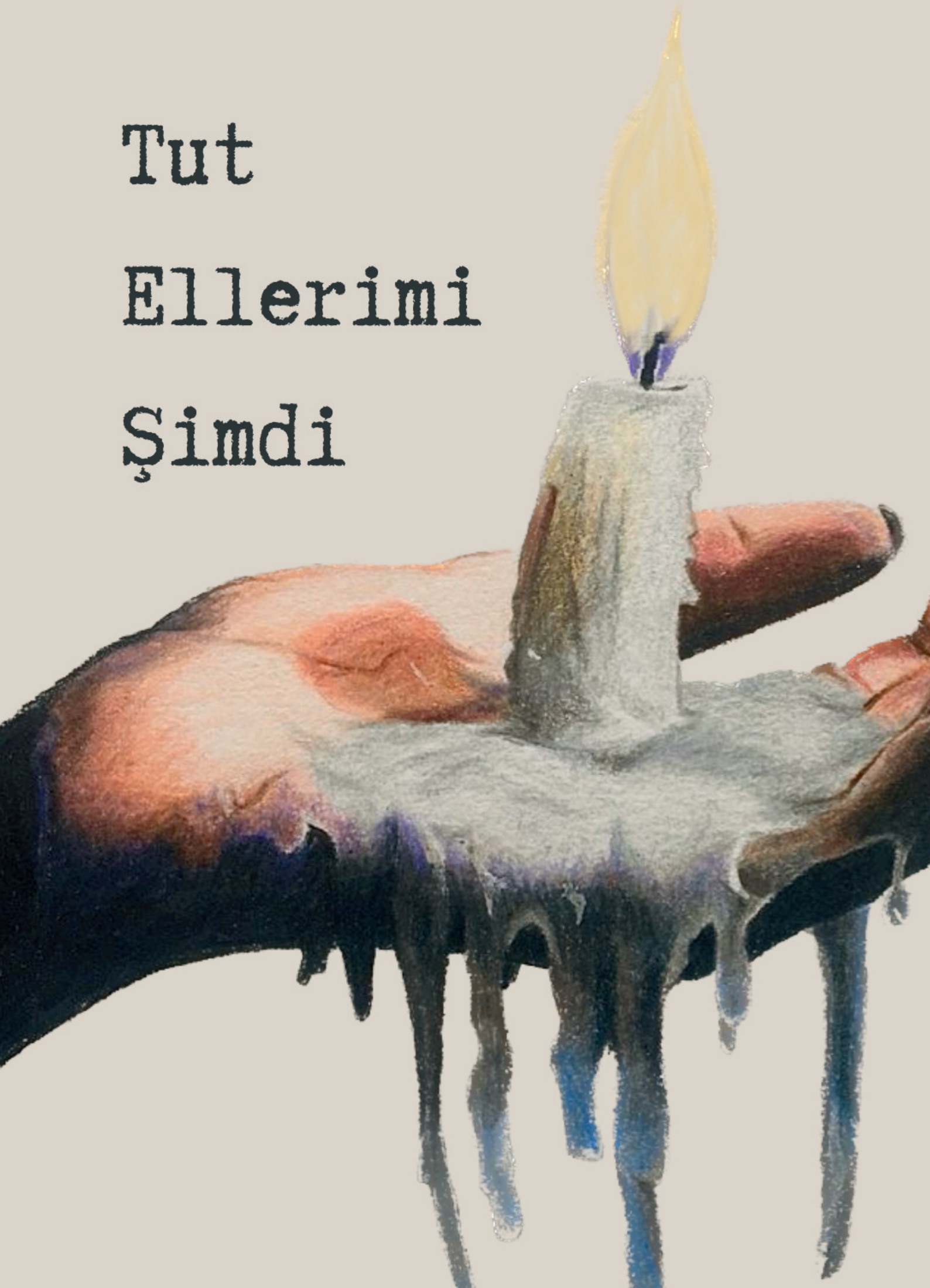

İngiltere ve Kuzey İrlanda Savaşı döneminde patlatılan bombalar sebebiyle iki çocuğun ölümü, bu şarkının doğuşuna sebep olmuştur.

Tut

Ellerimi

Şimdi

Boz Őu yazgıyı
Gör beni
Dinle sevgili
Senin derinlerinde gizledim kendimi
İçimdeki çocuk özlüyor seni
Tut ellerimi yalnızlık öldürecek
Tut ellerimi Şimdi.
Bu eylül başka, her dönen yıl gibi
Bu akŐam; başka akŐam, başka gece
Tut Őu saf çocuğu
Saatlerin akrebi mi durdu?
AkŐam ve gece,
Gözlerinden ve ellerinden mi tuttu?
Pencereden gelen o kışın çarpık yüzü
Durdur baharları bitmedi bu eylülün sözü
Durun bakın Őu geçen ayın sihrine
Görenleri var ve Őarapları tüketmiŐ sancıdan.
Peki bu Őehrin aŐıkları
Alacalı bağıran gölge ışıkları
Oyunları zehir eden acıları
Ya insan ne kadar mahzun
KonuŐmazken derdiyle.
Ya sabah ezanına kadar harareti Őehrin
Ne kadar hüznüydü eylülün, gözlerin derin
Ama saçların
O yaz meltemli saçların
Ne hesap verecek kuŐun çırpamadığı kanadı
Güz yarası yaz meyvesi
Uzaktaki haziranın üŐüten sefillięi
Kolla Őu derdini
Kolla Őu çocuğu
Terk ediyorum Şehri
Terk etme bak bu derdi
Takvimlerimi sen kopardın, ben miyim cani?
Kapattığımda gözlerini.
Zaten tutulmamalıymıŐ eller
Bu Őehirden kurtulmadan.
Ama tut
Tut ellerimi yalnızlık süründürecek beni.
Dinle eylülü bekle haziranı
Sar bu derdi üzerime ağır yorganlar gibi.
Yazmıyor mu kalemin
Bir tek benim derdimi
Dalgalı gözlerin yalanı saklayamaz
Saklayamaz haziranın nemini.
Ne vardı bunda korkacak?
Ne vardı kaçıracak seni bu sevdadan?
Bak öyle bana hüznün gözünde yalandır
Bakma yüzüm gözüm kan revandır
AlıŐmadıęın haziranın
Teninde tanıdığın ayazıdır.
Ne denktir sana, ne layık
YaŐatırım yaŐattıklarımı arayıp.
Ama izle beni
Dinle sevgili
Gör beni
Boz Őu yazgıyı

“
G
ö
r

b
e
n
i
”

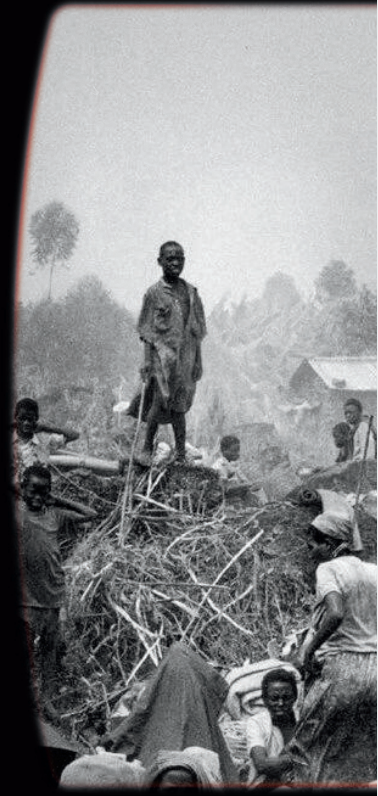
Ayşegül
Görgülöer

Nazi Soykırımı

Bosna Soykırımı

Ruanda Soykırımı

Tarihe Karışan Utançlar

Geçmişten bugüne tarihte olan birçok soykırımın vuku bulması bizleri onu araştırmaya götürmektedir. Soykırım nedir? Yapılan büyük katliamların her biri soykırım diye adlandırılmış mıdır? Eğer adlandırıldıysa bunların cezası nedir? Bizi bu gibi soruların cevabını araştırmaya götüren olay, şu an hâlâ devam eden Filistin meselesidir. Soykırım kelimesini bu yılda hatta yıllar geçtikçe daha iyi anlamak üzülesi bir durum. Siyasal, ırksal, ulusal ya da dinsel bir nedenle azınlık durumundaki bir insan topluluğunu soyca yok etmeyi amaçlayan toplu öldürme eylemi olarak basitçe tanımlanan soykırımın somut hâli, tüm dünyanın gözleri önünde yaşanmaktadır. Bosna soykırımı, Nazi/Holokost soykırımı, Uygur soykırımı, Belçika-Kongo katliamı, Ruanda soykırımı bilinen büyük katliamlardan bazılarıdır. Araştırıldığında gördük ki daha birçok soykırım mevcuttur dünyada. Soykırım sözcüğünü Polonyalı Raphael Lemkin üretmiştir. Onun katkısı ve çabalarıyla Birleşmiş Milletler, 9 Aralık 1948'de Soykırımın Önlenmesi ve Cezalandırılması Sözleşmesine cevaz vermiştir.

Yukarıda tanımını yaptığımız soykırım, BM maddesine göre şu fiillerden oluşmaktadır: Gruba mensup olanların öldürülmesi, bu grubun mensuplarına bedensel veya zihinsel zarar verilmesi, grubun ortadan kalkmasına neden olacak fiziki şartları kasten değiştirmek ya da sınırlandırmak, grup içinde doğumları engellemek amacıyla önlemler almak, gruptaki çocukları zorla başka bir gruba nakletmektir. Sözleşmenin amacı insanlığa karşı işlenen en büyük suçtu önlemektir.

Dünyada büyük yankı uyandıran Srebrenitsa Katliamı yakın tarihimizde (1995) gerçekleşmiştir. 8.300 kişinin öldürüldüğü bu katliamda insanlar ölümün öncesinde de zaten işkence çekmişlerdir. Şu an cüzi bir araştırma yapan herkesin bu katliamda çekilen elemi görmesi oldukça mümkündür. Toplu mezarların hâlâ açılmakta olduğu Bosna'da insanlığımızı sorguladığımız anlar yaşanmaktadır. Hafızamızda büyük yer edinen bir diğer zulüm de Çin hükümetinin Uygur Türklerine yapmış olduğu soykırımdır. Asimile edilmek istenen Türklerin mücadele etmesi, onların ölümüne yol açtı ve bir milyondan fazla Uygur Türkü öldürüldü. ■

Siyasal, ekonomik veya başka bir nedenden dolayı devletler arasındaki anlaşmazlıklar onları savaşmaya götürür. Savaş denilen bu durum; ülkeler, hükümetler, gruplar, toplumlar, isyancılar adıyla anılan büyük öbekler arasında olur. Hatta orduya savaş esnasında yardımcı olan milisler de katılabilir. Özetle "savaşmak" kelimesini bu şekilde açıklayabiliriz. Ancak her gün, her dakika görebildiğimiz Filistin'deki kareler bizlere savaşın sınırlarının üstünde bir şey yaşandığını göstermektedir. Bebek, çocuk, kadın, yaşlı... Hiçbir canlı fark etmeksizin yapılan işkenceler... Ve dahası hiçbir yardımın yapılmadığı zulüm altındaki o kişiler...

Herkesin bildiği üzere dünyada Birleşmiş Milletler adında bir örgüt bulunmaktadır. Gerek küçüklüğümüzden beri aldığımız tarih derslerinde, gerekse okuduğumuz tarih kitapları veya yazılarında bu örgütün kurulma amacını görmekteyiz. Belki de hiçbir amaç gerçekleşmekte, hedefe ulaşmakta bu kadar zorlanmamıştır. Uluslararası güvenliği ve barışı korumak amaç edinmişse eğer, bu ülkeler için bunu gerçekleştirmek bu kadar zor olmamalıdır.

Kimisi uzun yıllar süren bu soykırımlar; insanlığın utancı, tarihin kara lekesi olmuştur. Dini, ırkı yüzünden eziyet edilen insanlar, yurdunu koruma girişiminde bulunduğu için soykırıma maruz kalmış ve akıllamaz ızdıraplar çekmiştir. Bu şekavetten, oldukça çok sayıda kayıplar veren milletler acıyı en derinden hissetmişlerdir. Kimisi ise bunu modern denilen dünyada hâlâ hissetmektedir.

Kötü olan 21.yüzyılda bunların yaşanması mıydı? Yoksa güçlü sandıklarımızın hiçbir şey yapmaması mı?

**Makbule
Kalkan**

TAMBUR

Kalbimin titrek tamburunda oynuyor nağmelerin
Ya Rab bu nasıl bir korku iklimidir?
Donda zihnim, titremekte bütün heveslerim
Bu derin sancı, hangi yokluğun esintisidir?

Bir serçe kuştur yüreğim, yad ellerde ürpermiş
Bilene veren el ile alan el bir değil midir?
Yurdu ocağı kayıp, çalısından edilmiş
Unutmuş ve aramakta menzil nedir?

El uzat ey tabip, infilakın eşiğindeyim
Hızır, kul sıkışınca yetişen değil midir?
Dert nedir, derman nedir, ben neredeyim?
Ne yerdeyim ne gökte ya ahvalim nedir?

Şirin Öz

KAYBOLAN RÜYALARIN KÖŞKÜ

Gizemli Doğu'nun kucağında, Hakkari'nin Şemdinli ilçesine bağlı derinlerde, bulutların sakladığı yükseklerde, bir hayal dünyasına açılan kapı vardır: Yukarı Kayalar, Kürtçe adıyla "Katune". Bu masal köyü tıpkı rüyalarımızdaki solgun hatıralar gibi mevsimlerin sihirli dansına ev sahipliği yapar. İç içe geçmiş anıların toplandığı bu coğrafyada, kışın beyaz perdeleri yüzlerce metreye kadar uzanırken, ilkbaharın gelişyle adeta bir cennet köşesine dönüşür.

Yukarı Kayalar'ın büyüü özgürlüğü ilkbaharın canlı renkleriyle birleştiğinde, köyü saran yeşillikler ve kucaklayan ağaçlarla birlikte Kafkasların serin esintileri köye şarkılar söyler. Yılların yorgunluğu bu doğal sahnede unutulur, her nefeste taze bir umut filizlenir. Dağlarla dans eden rüzgar gönüllere huzur serperken günbatımında kayaların sırrına tanık olur ve ormanın kucağında kaybolan bir anın içinde olduğunuzu hissettirir; sanki Himalayalar'ın uçsuz bucaksız sinesinde kaybolmuşçasına...

Haritaya bakıldığında, Yukarı Kayalar'ın jeopolitik konumu İran'la sınır noktasında kesişirken, Irak ise yalnızca kırılmış bir hayal kadar yakın görünür. Bu coğrafyanın büyüü oyunları köylünün yaşamında da izler bırakır. İran'la sosyal bir çemberde buluşan köylüler, kız alıp verme ve karşılıklı göçlerle dokunurlar zamanın nakışlarına. Öyle ki bu etkileşimlerle köyde İran kültürü de hissedilir ve gizlice yaşam bulur. Yerli halk, sadece gelenek ve göreneklere değil aynı zamanda anavatanlarından sızan ruhlara da bağlıdır.

Beyaz örtüye bürünen topraklarda erkekler "şalvar-kurtek" adını verdikleri giysilerin huzuruna sığınırken, kadınların bedenleri "kiras-fistan"ın naif dokunuşlarıyla süslenir. Gençler arasında yalnızca düğünlerin coşkusunda bu kıyafetler canlanırken, köyün yaşlıları kutsal kıyafetleri günlük hayatta taşıyor. Özlerini geleneklerle birleştirirler.

Yukarı Kayalar'ın mutfak masasında toplanan lezzetler dağların hikayelerini yansıtır. Yemyeşil vadilerde fısıldanan rüzgarın izlerini taşıyan yemekler, etin ve dağın coşkusu birleştirir. "Tırşık"ın kıvamında saklı aşk, "keledoş"un baharatlı dansı, "doğave"nin gizemi, "şuraqurit"ın yürekleri titreten tatlı hüznü, "şankebab"ın lezzetli sırları, "nanselk"ın masalsı nefesi... Her bir çatal darbesiyle damaklara dokunan bu şölen, köyün büyüü masalını anlatır.

Köydeki her köşe, her çizgi, kültürün derinliklerinden süzülen hikayelerle bezenmiştir. Kürtçe sadece bir dil değil; köyün ruhunu, kalbinin ritmini taşıyan bir ahenktir. Köyün her adımında duyulan Kürtçe ezgiler yaşamın derinliklerinde yankılanır, köyün sesini sonsuzluğa taşır. Yukarı Kayalar ışığın saklandığı gizemli mağaralardan, rüzgarın özgürce dolaştığı uçurumlardan, doğanın sessiz hikayelerinin anlatıldığı dağ başlarından daha fazlasıdır. Burası gerçekliğin sınırlarının bulanıklaştığı, hayallerin gerçekliğe dönüştüğü bir dünya; kaybolan rüyaların köşküdür. İçinizi dolduran o büyüü hissiyatla Yukarı Kayalar'ın kollarında kaybolur, sonsuz bir yolculuğa çıkarsınız. ■

Serhat Satıcı

ÖZLERSİN BAZEN

Özlersin bazen. Bazen de özlemek istersin. Bazen kimi ve neyi olduğunu düşünmeksizin, bazen de isteyerek ve kimi olduğunu bilerek bir özlem beslersin içinde, en derinlerde. Özlem derin bir kuyudur insanın içinde, hatta bir karadeliktir. Durduramayışımızın sebebi de budur sanki. Çünkü özlemek istemesen dahi bu his seni içine çeker ve her halükârda onunla yaşamak zorunda kalırsın. Sanıyorum ki bizleri asıl zorlayan da bu olaya engel olamamak.

Her ne olursa olsun insanın içinde özlemeyi isteyen ve seven bir yanı da vardır. Biraz derin düşünecek olursak hayata anlam katan kısımlardan biri de bu bence. Çünkü hasret çeken insan kıymet bilir, çünkü bu duyguyu bilen karşısındakini kaybetmenin ne denli zor olduğunu farkına varmıştır. Özlem, insana değer vermeyi de öğretir. İşte bu yüzdendir ayrıldığında veya birini kaybettiğinde o kişinin değerini anlamayı bilmek. Her ne olursa olsun özlemek, özleyebilmek güzel ve değerlidir.

“Özledim. Söyleyeceklerim bu kadar, kısa ve derin.” Ne güzel demiş Cemal Süreya. Hani yazımızın en başında **“Özlem derin bir kuyudur insanın içinde”** demiştik ya, tam da onu doğrular nitelikte bir söz sanki. Çoğu şiir, şarkı ve kitap özlemin derinliği sayesinde yazılmıştır. Belki de hayatımızda sevdiğimiz yegâne eseri özlemeye borçluyuz.

Velhâsıl, insan özlemenin de özlenmenin de kıymetini bilmeli ve ona göre yaşamalı. Sonunda kavuşmak olsun ya da olmasın her halükârda güzel şeydir özlemek. O yüzden özleyin azizim. Babanızı, annenizi, ailenizi ve sevdiğinizi. Kavuşmaların gerçekleştiği bir dünyada buluşmak ümidi ile.. ■

Bâki muhabbetle.

**Muhammed Enes
Yenidünya**

Kantin

Ödemeler kart değil
nakit çocuğum!

Cân ve Ukbâ

Ruhun varacağı yegâne yer ukbâ iken

Cân seni yeğler.

Sağlam vücudu hasta eden sen

Zehrinden cân şifa-i bal ister.

Derûn'u¹ cerh olmuşken

Cân yine senden medet bekler.

Dünya başa yıkılsa, bedbaht² olsa lakin

Cân, o deniz hâreleri izler.

Âşk-ı divaneyi anlatamazsın da yâre

Cân yine evim diye durur.

Alem karşı durur, dost düşman olur.

Ah! Cân yine cânân diye kavrulur.

**Havva Betül
Kemerçi**

¹ derûn: gönül

² bedbaht: talihi kötü

Hakiki Aşk'a Giden Yol: Yolculuk, İmtihanlar ve Hakikat

Gözlerimi yumdum ve kalbimi dinledim. Kulağımda yankılanan aşk mısraları, ruhuma dokunan bir ezgi gibiydi "Hakiki Aşk'a Giden Yol". Evet, bu başlık kalbimin derinliklerinde gizlenen bir hakikati fısıldıyordu; Aşk.

Bu yol; nefis-i emmârenin dikenli patikalarından, aldatıcı fısıltılarından uzak, Yaradan'a uzanan bir nur yolu. Bu yolda Rabb'imizin şefkat tokatları da var, tebessümle ilerlediğimiz kutlu anlar da. Her adımda bir imtihan, her nefeste bir ders...

Bazen görünür taşlar, pürüzler vardır hayatımızda. Çoğu zaman fark ederiz. Bazen de sinemizde bizi biz yapan aynı zamanda öyle bir güç ki bizi bizlikten çıkaran bir fısıltı bir aldaniş vardır. Kanarız çoğu zaman. Erenler yoluna talip olmuş zat Yunus Emre diyor ya; "Nefistir seni yolda koyan, yolda kalır nefse uyan." Hakiki aşk, nefsin arzularına teslim olmak değil Yaradan'a teslim olmaktır. Aldatıcı nefse uymamaktır. Bu yolda rehberimiz duadır. Dua kalkanımız, yolumuzu aydınlatan ışıktır.

İstikamet üzereyiz, evet. Ama yol uzun ve meşakkatli. Sabırla ilerlemeli, her imtihanda olgunlaşmalıyız. Hakka inanan, bu yola talip olan mümin; yolcu olduğunun farkında olup imtihana sabredek, hamd edecek ve her daim şükür kapısını açık tutacaktır.

Fakat görmek yetmez. Sıradan bir bakışla değil, hakikat penceresinden bakmalıyız. Bakmak ve görmek arasındaki farkı kavramak, bu yolda en önemli adımlardan biridir. Çoğu zaman bakarız ama göremeyiz. Bu kabiliyet ancak çabayla ve gayretle kazanılır.

Peki, bu hakikate nasıl ulaşacağız? Yüce kitabımız Kur'an-ı Kerim bize yolu gösteriyor: "Oku. Yaradan Rabb'inin adıyla oku."¹ Kâinatı oku, kendini oku, Kur'an'ı oku. Asla durma, okumaya devam et. Oku, anla ve yaşa.

Velhâsilikelâm yapamayacağımız hiçbir şey yok. Yeter ki gayret edelim. Gayret edersek, hakka giden yolda hak üzere olabiliriz. Belki ahir zamanda hak konuşabilir, bu düşünceleri paylaşabiliriz.

Bu yolun sonunda
"فَادْخُلِي فِي عِبَادِيْ وَادْخُلِي جَنَّتِي"²
nidasını duymak ümidiyle...

Selamun aleyküm ve rahmetullahi ve berekatühü. ■

Fatma Boz

¹ Alak 30/1

² Feccr 30/29-30

KENDİMLE HASBİHAL

Serinliğinde hüzne boğulduğum bir güz akşamı kalbinin güzelliği içimi ısıtıyor
Ve saatlerce sana maruz kalmak istiyorum.

Başımda saç yoldurtacak bir sancı

Ruhumun derinliklerindeki ağır sızıya eşlik ediyorken kulaklarım çınlıyor.

Sanki maziden bir ses bana aynı hissi tekrar tekrar yaşıyor.

Kalbimin varlığını hissediyorum iliklerime kadar,
Tepeden tırnağa kadar..

Bu his öyle bir his ki;

Dizginleyemediğim bembeyaz bir ak küheylan,

Fırat ve Dicle'den akan coşkun su,

Babasına koşan küçücük bir kız çocuğu...

Karnım ağrıyor, nane limon kokuyor dudaklarım.

Kendimi aynanın karşısında bulduğumda;

Yorgunum, ümitsizim, kırgınım.

Yüzleşmek zorunda hissettiğim karmaşık düşünce havzası,

Ümitsizliğimin patika yolları..

Dizlerimde derman yok

Ama her adımda bambaşka bir hissin ve düşüncenin labirentine dalıyorum.

Ve gölge oyunlarından ibaret bir gerçeklikle karşı karşıya kalıyorum.

Bugün olması gerekenden daha uzun sürdü kendimle yüzleşmem.

Aynada gördüğüm suret bana ait

Ama yansımalar sahiptir.

Dikkatlice baktım aynadaki bir çift buğulu göze

Ve sessiz çığlıklarla sordum kendime:

Gözlerimden süzülen yaşlar hangi tercih ve vazgeçişin yansıması?

Çaresizliği kabullenmek son çarem mi?

Kabullenişim bir yok oluş sayılmaz mı sence?

Eğer bir gün yok olacaksam saatlerce sana maruz kalabilirim.

Birkaç değil bin satır sana yazabilirim.

Fakat yok olmamak adına biraz sükut edebilirim.

**Ayşe Nur
Çakmak**

Kesif-i Aşk

Bir kamışın mürekkebinde pinhân¹
 Oldu dil² içre sırrı aşkımız
 Bir ıhlamur gölgesinde evvel
 Kuruluyor artık belli tahtımız

Yağmur yağdı gönlümün vahasında
 Şimdi yeşerdi toprak (sanki) cennet edasıyla
 Mâhûr bakışlarındır mebde-i aşkımın³
 En güzel ânıdır güldüğün ân bahtımın

Her nazarında yeni bir çiçek açar
 Tek iltifâtın⁴ dünyama ışık saçar
 Sözlerinden serpilir her yağmur katresi
 Her katre ki özünde sevda incisi

Nûr-u vechindir⁵ Şems'in⁶ kışkandığı
 Sâyende kaldı⁷ mehtâbın⁸ parıltısı
 Pek ziyadedir sadrımda⁹ kesif-i aşk-ı ülfet¹⁰
 Aşk-ı izahtadır bil ki lisânımda külfet¹¹

**Muhammed Mürşid
 Kardeş**

1 Pinhân: Gizlendi

2 Dil: Gönül

3 Mebde-i Aşk: Aşkın başlangıcı

4 İltifât: Meyletmek, ilgi göstermek

5 Nûr-u vech: Yüzünün aydınlığı/ışığı

6 Şems: Güneş

7 Sâyende Kaldı: Gölgede Kaldı

8 Mehtâb: Ay

9 Sadr: Göğüs, Yürek

10 Kesif- Aşk-ı Ülfet: Aşk, Sevgi, Muhabbet Yoğunluğu

11 Külfet: Zorluk, Meşakkat

Gözyağım 77 Yaşında

“Ve ben, bir başıma Burak
Duvarı'nın önünde durmaktayım.
Gözlerim gökyüzünde, anne ve
babama bakmaktayım.”

Zamansız bir mekânda, ışıldayan gökyüzüne diktim gözlerimi. İlkın derin bir iç çektim. Sonra dilimden şu cümleler döküldü:

“Gökler ve yıldızlar yeryüzündeki zulmü görüyorlar mı?

Veyahut bize ağlıyorlar mı?

Acaba dedim sonra,

Acaba, yağın yağmurlar göklerin gözyaşları olabilir mi?

Ya da kayın yıldızlar, yıldızların birer damla gözyaşı olabilir mi?

Belki de yıldızların bulutların ardına saklanmaları, bu insanların işledikleri günahlarından utanç duydukları içindir.”

Bu cümleler yorgun bir ruhtan dökülen ve yıpranmış bir bedenın ağırlığıyla da yedi arşın toprağa gömülen cümlelerdi.

Benim mücadelem ben daha doğmadan başlamıştı. Her geçen gün biraz daha fazla duyuyordum bomba seslerini. Ve geliştığım her gün bir çığlık beni biraz daha büyütüyordu. Ben doğduğumda ise ilkın annemin göğsüne sonra da yerdeki taşlara uzatmıştım ellerimi. Bir anne, yaşamı bir çocuğa sahip olduğunda anlıyor yaşamak olduğunu. Ve anneler insanlık ağacının gövdesini oluştururlar.

Kökleri merhametleri, dalları sevgileri ve yaprakları da çocuklarıdır.

Babalar ise bu gövdenin koruyucu kabuklarıdır.

Bu insanlık ağacının toprağıdır, yağmurudur. Gökyüzünde her sonbahar olduğunda, bir anne büyüyen bir yaprağını yeryüzüne düşürür.

O yaprak toprağa karışıp yeniden bir insan olarak doğduğunda, ya zulmeden oluyor ya da zulmedilen.

Sonra babalar merhamet yağmurlarını kesmek istediklerinde, anneler ağlayarak gözyaşlarıyla yeryüzünü sularlar. Evet bu, yaşamın kendisidir.

Ve yaşamak, bir annenin ve bir babanın sevgisine muhtaç olmaktır.

Bir annenin ve bir babanın merhametiyle ıslanmaktır.

Ama şimdi ise ne bir annem vardı ne de bir babam. Yeryüzüne düşen her çürük yaprak, zulmeden olmayı seçmişti.

Ve bugün, tam 77 yıldır bu çürük yapraklar kanla besleniyorlar. Ve hâlen de doymuş değiller. Kimi anneler gözyaşı dökmeyi haram kıldılar kendilerine. Ve kimi babalar da bulut olmayı bıraktılar. Onun içindir ki yeryüzündeki her çürük yaprak gittikçe kararmaya ve çürümeye mahkûm oldular.

Ama bazı anneler gizli gizli ağlıyorlardı ve her ağladıklarında minik birer yeşil yaprak döküp yeryüzüne düşürüyorlardı. Burası zamanın ötesinde, her bir tuğlası acılarla yoğrulmuş, her karış toprağı gözyaşıyla sulanmış; kutsaldan öte, metanın ve fiziğin ruhani birleştiği soluksuz bir mekân.

Kâbe nasıl insanlık ağacının beyni ise

Kudüs de bu ağacın kalbidir.

Ve her kalpten çok kan akar.

Kana susayan ve kanla beslenen her çürük yaprak bu kalbi bıçaklar.

Ben de bu kalpte doğdum.

Yaşım 23 , gözyaşım ise 77 yaşında.

Annem gökyüzünden yeşil yapraklar indirmek için uzun bir yolculuğa çıktı.

Babam ise bulutların hüznüne yağmur olabilmek için oraya, gökyüzüne doğru sefere koyuldu.

Ve ben, bir başıma Burak Duvarı'nın önünde durmaktayım.

Gözlerim gökyüzünde, anne ve babama bakmaktayım.

Ben daha minik bir bebekken Kalbim Aksa'ya verilmişti.

Elimde bir taş, gözümde babamın hıçkırık damlaları minik bir iki yaş.

Annem saçlarıma düşen bir sonbahar yaprağı.

Evet yaşım 23,

Ve gözyaşım da 77 yaşında.

İhsan Saka

Sahiden

“bu tecelli-i hayat, aşk ile büktü belimi”

geçer, hande-i hurrem de geçer. geçmeyenler boğazıma üflüyor. esintinin ıstıraplı olduğunu öğretiyor mu? yutkunduğun şeyler kalbinde yumru olur. ondandır hiçbir lekeli sütü içme derim. fakat bir esintidir gelen, rüzgar değil ki züleyha, neyi söker neyi bırakır bilmem. dağılan sözler var. su yutan gözler. bir mumu hatırlayıp söndürenler var. bilirsin, her tohum, baltasıyla gelir. şimdi senin gönlünü ferahlatmak isterdim. sözlerimle ellerini bir narenciye bahçesine açtırmak. ama bir bilsen araf nedir, insan o incecik çizgide nasıl un ufak olur. oysa gerçeği aramak isterim. çıktığım yoldaki kesikler ne acımasız, kanamayan tek bir gül yok. her şey ortada sanırdım; insanın ihtiyacı ve arayışı. değilmiş. bazen yalnız kalıyorum. yüzüm o keskin hatlarından sıyrılıp ağlıyor. tüm çizgiler kuru bir cızırtıyla nehri davet ediyor. üstelik didem gibi gözyaşlarım bittiğinde tespih tanelerim de yok. olsun. bugün yıllar sonra sokağın kokusunu aldım züleyha. her şeyiyle. çatlak saksı, çocuk heyecanı, dökük sıvalar, tek minareli cami, başları karşıdan epey yükselmiş arşa degen gençler, kedilerin tıkırtıları; inanamayacaksın ama, yaprağın sokakta esmesini bile. döndüm baktım, bir insan gibi saygı duydum. belki de bu esintiyi, o yaprak başlatmıştır züleyha. bir çocuğun bana ‘kediden korkma, tamam mı’ demesi kadar masum ve sade bir gündü. sana bu mektubu, günlerin gerçek olduğunu bilmen ve unutmaman için yazıyorum. kim bilir bir yaprağın kımıldayışından bin pare kımıldamışsa, belki bu mektup da sana bir ‘esinti’ getirir.

Zekiye Cemiloğlu

Sesimi Duyan Var mı?

Allah'ım beni düne uyutan da sensin, yeni güne uyandıran da. Bugün yaşayacaklarımı da dün gibi yalnızca bilen sensin. Senden yiyeceğim yemekte, yürüyeceğim yolda, alacağım nefeste, atacağım adımda, söyleyeceğim sözde, susacağım cümlede, duyacağım şeylerde hayır istiyorum.

Biliyorum ki acizliğimin yanında kaldırabileceğim tüm yükün tılsımı senin adınla başlar. Ve ben de güne senin adınla başlayıp senin adın ile bu günde dirilmek ister, yine senin adın ile ölmek isterim. Gün boyu nelerle karşılaşacağım bilmiyorum ama her şeyimden haberdar olan, karıncanın fısıltısı ile benim fısıltımı duymak arasında hiçbir fark gözetmeyen Rabbim; bir kedinin mırıltısında, bir çiçeğin salınışında, bir bebeğin kıkırtısında sen varsın. Senin varlığını, bana anlarıma tevafuk eden dualarımla bildirdin. Hamdolsun.

Sen **"Beni zikredin ki (anın) ben de sizi anayım. Şükredin bana, sakın nankörlük etmeyin!"**¹ buyuruyorsun lakin bazen fâni dünyanın akışına kapılıp seni anmayı, verdiğin rızka şükretmeyi unutuyoruz. Hastalık geldiğinde sağlığın kıymetini anlıyoruz, yoklukta ise varlığın... Hep bir artı eksi sırası var ve biz eksi durumunda iken şükretmeyi akıl edebiliyoruz. Oysaki her halimize, varlıkta da yoklukta da şükretmeyi unutmamalıydık!

Bir şarkıda "Şaire benzerim görünüşte/ Ne şairi yâhu nankörüm işte." mısralarını duymuştum. Üzerinde uzunca düşündüm; ne nankörlüğü olabilir? Sonra farkına vardım ki şairlik edip külfetli sözler söyleyerek insanoğlu kibirlenir, kendini büyük görür. Lakin farkına varmadan onu yaratanı, elde ettiği her şeyin O'nun (c.c) rızası dahilinde olduğunu unutarak asıl nankörlüğü yapmış olur.

"Sesimi duyan var mı?"

Hepimiz geçtiğimiz depremde yaşadıklarımızdan aşınayız tüylerimizi diken diken eden bu cümleye. Peki kendi içimizde yaşadığımız depremlerden, yıkımlardan bahsetsem... Bu yıkımlara sebebiyet veren hallerden kurtulmak istiyor muyuz? Tekrar soruyorum.

"Sesimi duyan var mı?" Her gün bir şeyleri öğrenmeyi kaçırdığını hisseden, halinin farkında olan biri yok mu? Birkaç gün sonra hatırımıza dahi gelmeyecek şeylere özendiğimiz kadar hakikatimize, Allah'a özenmiyoruz. Kur'an başta olmak üzere Allah'ı zikir konusunda nankörlük ediyoruz. Bu ise şeytanı bir rüzgarla burnumuzdan girecek kadar yakınımıza getirmeye müsaade etmek demektir.

Dünyaya ve dünya malına olan sevgimiz Rabbimize olan sevgimizin önüne geçti. Öyle ki başımıza bir iyilik geldiğinde Allah'tan olduğunu unutuyoruz. Sonunda musibet kapımızı çaldığında, hayrın ve şerrin ondan geldiği gerçeğini göz ardı ederek "Allah'ım niye bunlar hep benim başıma geliyor?" diyoruz. Acele etmemeyi, sabredip beklemeyi bilmiyoruz. Kimseye tahammülümüz yok. Halbuki biraz sabretse insanoğlu cennet bahçelerine kavuşacak. Âl-i İmran suresinde **"Ey iman edenler sabredin ve sabırdan yarışın..."**² buyrulur. Bizler ise tam tersi acelelikte ve tahammülsüzlükte yarışıyoruz.

Şimdi size bir örnek üzerinden hayır ve şerrin sabır ile ilişkisini anlatacağım. Bambu ağaçlarını bilirsiniz. Tropikal bir bitkidir ve çoğunlukla Çinli çiftçiler tarafından yetiştirilir. Çiftçi ilk sene tohumu toprağa eker, sular ve gübreleme işlemini yapar. Bir sene bu devam ettirilir ama tohum filizlenmez. İkinci ve üçüncü sene sulama ve gübreleme işlemi devam eder.

Tohumda hâlâ bir hareketlenme yoktur. Dördüncü sene de böyle devam eder. Şimdi düşünelim; dört senedir bakımını yaptığımız bu bitki hala filizlenmediyse "Eh yeter artık!" mı demeliyiz yoksa sabırla sulamaya devam mı etmeliyiz? Sulamaya devam ettiğimizde beşinci senenin sonunda tohum filizlenmeye başlar ve 6 haftada 30 metreye kadar uzar. Peki, yeter artık deyip sulamayı bıraksaydık? Sonundaki güzellikten mahrum kalacak, emeklerimizi de bir kenara atmış olacaktık. Bize şer görünüp hoşumuza gitmeyen şeylerin sonucu bazen bizler için daha hayırlı olabiliyor. İsteddiğimiz şeylere anında ulaşmaya alıştırdık. Sabrı da tevekkülü de unuttuk. Keyif düşkünü olduk. Yumurta zarından ince tahammülümüz var. Oysaki biz kaya gibi sağlam ve sabırlı olmalıydık.

Bizler bu dünyada yolcuuz, yolumuzu elbette kaybedeceğiz. Lakin ne vakit ki yolumuzu şaşırırdık, işte o zaman pusulamız Allah olacak. Sirtimizi O'na dayadığımızda fırtınada da selde de oradan oraya savrulmayacağız. Velhâsıl kelam sevgili dost, Allah'ın yolundan yürümediğimiz bütün yollarda ayağımıza dikenler batar. Haydi bir İnşirah oku. Yol önünde. ■

¹ el-Bakara 2/52

² Âl-i İmran 4/200

Hatice Vurgun

NEMRUT'UN ATEŞİNDE YÜCE TESLİMİYET

Hayat, her zaman yüzümüze gülmediği gibi ansızın içimizi çiçek bahçesine de dönüştürebilir. Sonsuz imtihan diyarında sanırsız ki büyük felaketler bir bize denk gelir, en büyük vurgun bir bizim başımızdadır. Yaradan bizleri vurgundan sonra esenliğe taşımak için musibetimizin farkına varmayı; musibetin içinde aydınlığı bulabilmemiz için korkuyla çarpan kalbimizi daha da hızlandırmak ister.

İnsan her an dimdik durup, duygularını ve eylemlerini kontrol edip, pürüzsüz olmayı yaşamak sanmıştır. Düzeni bozulduğu an felaket sularında yüzdüğünü, bu felaketten kurtulması gerektiğini haykırır çaresizce.

Oysa felaketin mayasında asıl mânâyı bulmak için çabaladığında hem sonsuz huzura kavuşacaktır hem ellerini sıkın ipleri sınımsız tutmayı bıraktığında teslimiyete erişecektir. Nitekim peygamberler bizlere imtihanda sonsuz nimet deryasının varlığını en iyi şekilde gösterirler.

İbrahim Peygamber, Nemrut'u kavmi önünde mahcup duruma düşürdüğünde Nemrut, onun için büyük bir ateş hazırlattı. Bu ateş İbrahim'i yakacak ve Nemrut kinini ateşle söndürecek. Nemrut ateşin yakmama ihtimalini düşünemezdi. Ateş yakardı, bunu herkes bilirdi.

Peki İbrahim Peygamber ateşi görünce ne yapmıştı? Haykırıp isyan etmek kolaydı. İbrahim (as.) ise dua etmişti.

Kendinden geçip kendini Rabb'ine sonsuz teslim etmişti. "Hasbünallahü ve ni'mel vekil." Allah bana yeter, o ne güzel vekildir diyen İbrahim (as.), Rabbini kendine vekil kıldı.

Ama Nemrut emindi, İbrahim (as.) yanacaktı.

Fakat kâinatın Rabbi, aklımızın erdiği gibi ateşi söndürmedi, sadece emretti: "Ey ateş, serin ve zararsız ol!" (Enbiya 17/69)

İbrahim (as.) ateşin içinde yedi gün kaldı. Ateş, emirle yanmaya devam etti ancak İbrahim (as.) için serin ve zararsız oldu.

İbrahim peygamberde ne korku vardı ne telaş, onun yalnızca Rabbi vardı.

Hepimizin hayatı İbrahim'inki gibi ateşlerle dolu. Hepimizin akli ateşin yakacağı hükmüyle çalışıyor. Hepimiz yandığımız zaman bizi yakıp kavuran felaketin ortadan kalkmasını istiyoruz. Allah'ın sonsuz çözümü arasından biz, bizi yakmayan bir hayat istiyoruz. Fakat ne hoştur ki Allah bizleri ateşler içindeyken esenliğe kavuşturacak kudrete sahiptir. Bizler de sonsuz kudret sahibinin vekilliğine teslim olmalıyız. Sen ateşinde yanarken vekilinden emin ol. O ateş ki yanmaya devam eder fakat seni yakmaz! ■

Vesselâm..

İrem Çınar

ZAMANDA KIRILMA

Uzun zamanlara aldırış etme.
Yağmurunda ıslanırsın ikindinin.
Mevsimler baharından kopar.
Bir girizgâh yapar, bu esintisi yeni iklimin.
İlk ayları habercisiydi ölüm mangasının.
Bekledik sonsuz kez, gelmedi.
Sonra başladık ölenleri saymaya durmadan.
Kanun aynı hızla devam etti asla sormadan.
Aldırış etme uzun zamanlara.
Çünkü atını bağlamadan da gidişi beklersin.
Ateşi bükmeden de itaat edersin.
Durma, kopuk zinciri kendinde gör.
Mayası bozulmuş bir adamı bekleme.
Şayet kulakları duymaz gözleri de kör.
Bir eliyle seyrederek resmi, bir eliyle okşar havayı.
Bahseder kendi değilmiş gibi değişimden.
Hasta olmamış gibi davranmaktan da usanmış.
Bir hiç uğruna ömrünün yarısına kumar oynamış,
Kaybetmiş.

Gardırobunda asılı kalan tek bir elbise, adı ölüm...
Baksana, giymek için ne de can atıyor bugün.
Tek bir sözü vardı onun, derdi ki:
Değersiz her bir parçası kül olursa evrenin,
Beni de kül edin, beni almadan giden.
Neyin ne olacağını bilemezsin derdim ona.
Ne olmayacağını da...
Ama biliyorum ki bu bir zamanda kırılma.
Boş sigara paketlerinden dolu silahlara...
Bu baştan aşağı vazgeçilmiş bir sevdada.
Ya da nefret...
İkisi arasında gidip gelen eski bir hatıra...
Doldurulmuş kalplerde boşa atılan hevesler...
Zalimce baskılanmış, susturulmuş sesler...
Yüzü yere eğildi, bakışlarımda huzurluk sezdi.
Anladım ki sözleri boşa değildi.
Yaşamış, yitirmiş, yok olup gitmişti.
Zamanla...

HENÜZ BİR İSMİ YOK

*Dön bak
dünyaya*

“...Ellerin, ellerin ve parmakların...”

Aynı yerde, aynı saatte, aynı hisler... Olduğu hiçbir yere yakışmayan bir ılık gibi savrulup duran, en sonunda yüreğinin ittiği yerde durulan bu genç adam yıllar sonra yine orada. Sokağın köşesinde eski yerini almış, halen ışığı sönmeyen sokak lambasına sırtını yaslamış, yüzünü mahallenin fırınına çevirmişti.

Gözlerini hiç ayırmadan fırını izleyen genç, ifadesiz bir yüzle sol kolundaki saate baktı. “06.13”

Birazdan sokak lambası sönecekti. Ve nihayet öteden beri aşına olduğu sesi duyacaktı. Sokağın diğer köşesinden gelen ve saniyeler geçtikçe artan motor sesini duyunca yüzündeki ifadesizlik yerini sıcak bir tebessümle çevirdi. Kendini gizlediğinden emin oldu.

Motor sesinin sahibi, fırının önünde durdu. İri yarı, kel bir fırıncı ve kıvırcık saçlı, kahverengi gözlü kız arabadan inip fırının kepenklerini açtı. İçeri girip bir türlü doğmak bilmeyen güneşe karşı ufak bir tepki göstererek ışıklarını yaktılar.

Bu sırada sokak lambasının hemen altındaki ifadesiz genç, derin düşüncelerini de yanına alıp kimseye görünmeden önce sahile sonra tamirhaneye doğru adımladı. Ve nihayet sokak lambasının cılız ışığı kısa süreliğine de olsa şehre veda etti.

***

“Erdi abi neredesin sen ya? Ağaç oldum burada. Tamam çıraklığa yeni başladık da gözünü seveyim şu anahtardan bir tane de bana yaptırabilirim.”

Uyku sersemliğiyle tamirhanenin yolunu ancak bulabilen Erdi, kapının önünde duran gence mahmur gözlerle kısa süreli bir bakış atıp “Asıl sen neredesin? Erkenden evden çıkıp gitmişsin. Nereye gittin? Ayrıca sana da günaydın, 'çırak!' ” dedi.

“Günaydın usta, kusura bakma fazla yükseldim birden. Hiç, öyle sabah yürüyüşüne çıkayım demiştim. Sahile gittim. Ne oldu sana? Çok yorgun görünüyorsun?”

Cebinden anahtarları çıkararak Erdi, kapıyı açarken “Dün gece Hidayet reisle Ay’a çıktık, Ay havası çarptı sanırım. Atmosferi baya değişik biliyorsun.” dedi

“Allah hayra çıkarsın usta, ilginç bir rüyaymış.”

“La havlee! Neyse, hadi şu içerideki masayı, tabureleri falan dışarı çıkar. Bugün bizim ekibi kahvaltıya çağıracağım. Sen de tanışmamıştın. Hiç denk gelemediniz, tanışsınız hem.”

“Onur duyuyorum, usta.”

“Bir de bizimkiler gelmeden fırına ekmek almaya gidebilir misin?”

Fırın lafını duyar duymaz ani bir hareketle Erdi’ye dönen çırak şaşkınlıkla “H-hangi fırın?” dedi.

“Hangi fırın olacak oğlum? İşte şu aşağı sokaktaki yer var ya ‘Efsane Fırın’. Hatta gitmişken fırının sahibi Yaşar abiyi de çağır. Sonradan duyup gücenmesin bize.”

Derin bir nefes alıp “Tamam usta, giderim.” dedi ve tamirhaneden çıktı.

Yürüdü, yürüdü, yürüdü. Düşünürken yürüdü, yürürken düşündü. Hatta biraz daha düşünebilmek için yolunu uzattı. Erteleyip durmanın manasız olduğunu fark edince de ayaklarını serbest bırakıp fırının kapısının önüne geldi.

İşte oradaydı. Kıvırcık saçları, kahverengi gözleri, bembeyaz elleri, elleri ve parmakları... Kasanın arkasında sakın bir edayla elindeki kitabı okuyordu. İçeriye şöyle bir kolağan ettiğindeyse başka kimseyi göremedi. Bir cesaretle artık fırının önünde durmayı bırakıp kapıyı açtı.

Çırak içeri girince kıvırcık saçlı kız kitabı kapattı. Ufak bir tebessümle “Buyurun, nasıl yardımcı olabilirim?” dedi.

“Şey, ekmek var mı ya burada? Ben ekmek sormaya gelmiştim. Ekmek alacağım da ben. Evet, ekmek. Beş tane ekmek.” diyerek durumu kurtarmaya çalıştı. Daha doğru bir ifadeyle durumu kurtardığına inanmak istedi.

Zaten var olmayan bir şeyi eline yüzüne bulaştırdığı ve kendini dengesiz bir deli olarak tanıttığı için o kadar kızgındı, o kadar öfkeliydi ki. Arkasını dönüp camdaki yansımasını izledi.

“Buyurun beyefendi, ekmek.”

Ekmekleri kızın elinden aldı, cebinden çıkardığı paranın ne kadar olduğuna bile bakmadan kasaya bırakıp ifadesiz bir yüzle çıkıp gitti.

Arkasına bile bakmadan hızlı adımlarla öyle bir yürüyordu ki ona yetişmek mümkün değildi. Yürüdü, yürüdü, yürüdü. Bu kez hiç düşünmedi. Düşünmek istemediğinden en kısa yoldan bir an önce tamirhaneye gitmek istedi.

"Beyefendi, durun lütfen."

"Üvercin?"

"Adımı nereden biliyorsunuz?"

"..."

"Şey, para üstünü unuttunuz, arkanızdan seslendim ama beni duymadınız. Şöyle bırakıyım ben." diyip çırağın avucunun içine paranın üstünü bıraktı, arkasını dönüp gitti.

***

Tamirhanedeki her zamanki yerine oturup kum saatini cebinden çıkarıp dikkatlice masanın üzerine koyan Deli Cıbrı, kendine tahsis ettiği süre boyunca konuşmaya başladı.

"Bir varmış, bir yokmuş. Ben varmışım, siz yokmuşsunuz." Kendine verdiği süreyi aşmamaya gayret gösterdi. Kumların tamamı dökülünce dudaklarını mühürledi. Dikkatlice baktığı kum saatini tekrar cebine attı.

"Oğlum Cıbrı, sen başka kelimeler bilmez misin? Ne diye aynı şeyleri tekrar edip duruyorsun?" dedi Hidayet.

Bu sorularla sıklıkla karşılaşan Cıbrı umursamazca omzunu silkti.

Elinde gazeteye sarılmış 5 ekmekle tamirhaneye giren çırak içerideki kalabalığı süzdü.

"Getir kardeşim ekmekleri. Erdi topladı bizi erkenden. Ne ekmek verdi ne çay." diyerek çırağa umut dolu gözlerle baktı Hidayet. "Pekmezli simit de aldın mı be?"

"Bana böyle bir talepte bulunulmamıştı Hidayet abi."

Masanın en ucunda oturan Feridun "Bu delikanlı kim?" dedi.

"Fuzuli. Benim yeni çırak, teyzemin oğlu. Seneler evvel gelmişti buraya. Hidayet abi tanır da siz bilmezsiniz. Çocuktuk o zamanlar." dedi Erdi.

"Ben sana herkesi tanıyayım Fuzuli kardeşim, vaziyet al. Feridun abimiz, canımız ciğerimiz. Son zamanlarda çok ihtiyaç duyar olduk. Kapıdan sağa dönünce sokağın sonunda merdiven altındaki şubesi "PsikoFer"i görebilirsin. Evet, doğru anladın. Kendisi terapist olur. Yanındaki namıdiğer Deli Cıbrı. Kendisi mahallemizin turuncu rengidir. Turuncuya olan sevdasını anlamlandırabilmiş değiliz. Eğer ki önüne bir anda kum saatini çevirip koyarsa bil ki susma vaktin gelmiştir. Karşısındaki ise Hacı'dır. Asıl görevi bekçilik olsa da kendisine muhafız denmesini tercih ediyor. Eğer gece vakti önünden siyah pelerimli bir şey geçerse korkma. Mualla ablanın zoruyla giyinmiş Hacı'dır o. Aha kadro eksik Erdo. Efsane Yaşar abimi neden çağırmadın?" dedi Hidayet.

Erdi kafasını usalca çevirerek hesap sorar gözlerle Fuzuli'ye baktı:

"Kusura bakma usta, dükkanda göremedim." diyerek sıyrıldı.

*****

Herkes dağıldıktan sonra masayı toplayan Erdi, Fuzuli'yi göz hapsine aldı.

"Pişt, kardeşim benim. Hayırdır?"

"Yok bir şey usta."

"Geç bunları geç. Abinim ben senin. Anlarım gözlerinden. Bir şey olmuş sana"

"Yoo..."

Erdi tamirhanenin kepenklerini indirip buzdolabındaki kefirle yöneldi.

"Tamam o zaman ben seni konuşurmayı bilirim kardeşim, düş önüme." İşaret parmağıyla köşedeki eski model beyaz şahini göstererek "Bin şuna." dedi.

"N'oluyor usta, nereye gidiyoruz?"

Manidar bir gülümse yerleştirdi yüzüne Erdi. "Yukarıya Fuzuli, yukarıya".

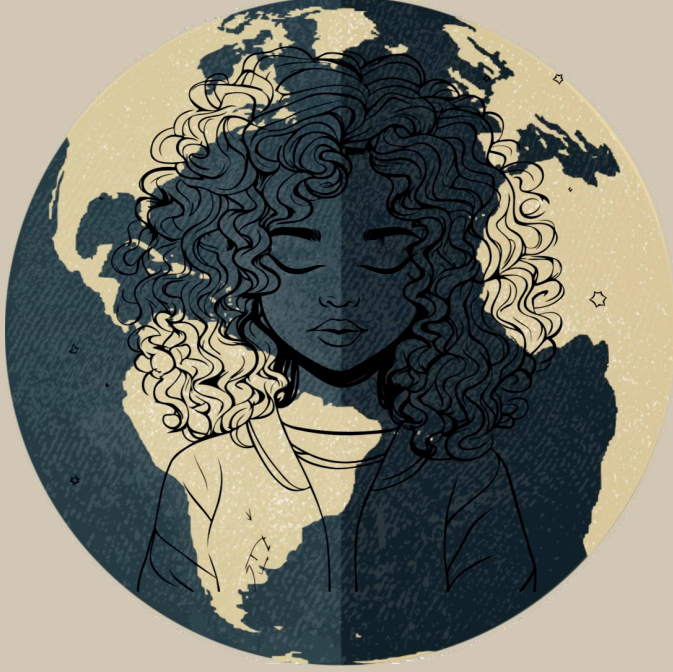
Fuzuli, arabaya geçip sabırla olacağını bekliyordu.

Erdi, bu arabaya kemerleri bağlayın anonsu koymak şart oldu diye içinden geçirdi. "Kemerini tak ve karanlığa hazırlan."

Bilmiyordu ki Üvercin'i görmediği her an karanlıktaydı. "Karanlıkların da sonu aydınlığa çıkar be usta. Hazırım ben."

Kısa süreli bir karanlık ve vücudunun hafif sarsılmasıyla araba Ay'da durmuştu. Acayip bir an yaşıyor ve şaşkınlıkla Erdi'ye bakıyordu. "Bakma bana kardeşim. İn arabadan sonra dön bak Dünya'ya." **Ay'dan Dünya'ya attığı ilk bakışta Üvercin'le göz göze gelen Fuzuli "Haklıymışım usta. Karanlıkların da sonu aydınlığa çıkıyormuş."** dedi. Manidar bir şekilde gülümsedi Erdi. Cevabını almıştı.

Devam edecek..

Nurefşan Barkuş
Senanur Günay

10.00

Livâ Dergi
çevrimiçi

Hayat bazen böyledir.

Böyle midir?

Böyledir.

Q

W

E

R

T

Y

U

I

O

P

A

S

D

F

G

H

J

K

L

Z

X

C

V

B

N

M

123

space

return

“Can konağını aramadaysan,
cansın; Bir lokma ekmek
arıyorsan ekmeksin,

Bir damla su arıyorsan susun,
zulmün peşindeysen zalimsin,

Aşkı arıyorsan aşıksın, gönlün
neye kapılmışsa O’sun sen.

Şu nükteyi biliyorsan, işi
biliyorsun demektir:

‘Neyi arıyorsan O’sun sen.’

